

METSÄSTÄ VOIMAA -kampanjan metsälauluja

SUOMEN SALOSSA

J. Ennola/Yrjö Koskinen

Honkain keskellä
mökkini seisoo
Suomeni soreassa salossa.
Honkain välillä siintävä selkä
vilkkuvi koitteen valossa.
;; Hoi laari-laari-laa! ;;
Kaikuu mun suloinen
Suomeni maa.

Kaukana korvessa
käkönen kukkuu,
sulhonsa suloutta ylistää.
Paimenen soitanto
laitumen tiellä
ääntänsä korviini vilistää.
;; Hoi laari-laari-laa! ;;
Kaikuu mun suloinen
Suomeni maa.

Omanpa henkeni
kieltä ne puhuu.
Paimenen soitanto
laitumen tiellä
ääntänsä korviini vilistää.
;; Hoi laari-laari-laa! ;;
Kaikuu mun suloinen
Suomeni maa.

Omanpa henkeni kieltä
ne puhuu,
honkain humina ja
luonto muu.
Itse en sydäntäni hillitä taida,
riemusta soikohon raikas suu:
;; Hoi laari-laari-laa! ;;
Kaikuu mun suloinen
Suomeni maa.

MEILL'ON METSÄSSÄ NUOTIOPIIRI

Puolalainen kansansävelmä

Meill' on metsässä nuotiopiiri,
missä kuusten kuiske soi.
Kipunat kohti tähtiä kiirii,
lähipuutkin punervoi.
Ja me muistain sankariaikaa,
sadun tenhon
tuntemme taikaa,
kun laulumme yön yli kiirii
ja kun hongat huminoi.

Tuli leiskuen nuolevi puuta,
hämy verhoon metsän, maan.
Jutut kuulemme, huudot,
ei muuta,
sydän syyttyä tuntemaan.
Ja me muistain...

Ja kun himmenee
hiipuva hiillos
ja kun lankee lauha yö,
viime laulussa harras
soi kiitos,
Pyhän Yrjön kutsuu työ.
Ja me muistain...

METSÄKUKKIA

Kansansävelmä Sanat Anu Tuulos

Metsään on tullut jo syys,
lohduton yön hämäryys,
vaan hongat huokaillessaan
suojaavat kukkia maan.
Hongiston suojaan on
jäänehet pienoiset;
metsäorvokit nuo
syksy unhoitti laasta pois.
Yksinäin alla päin
saavun kukkien luo,
poimin ne armaallein.
Anteeksi saan, tien onnelaan,
tunnen taas löytänein.

Niin kesä saapuu jo uus,
kukkien uus ihanuus.
Metsässä puut vihannoi,
sunnuntain hääkellot soi.
Vierelläin ohjaan näin
kirkkohon morsion.
Metsäkukkia on
hällä morsiuskimpussa.
Hymyillen, tietäen
katset yhtyvät nyt.
Vain me tuntemme sen:
On matkan pää,
liittomme tää,
syy metsäkukkien.

METSÄMIEHEN LAULU

Jean Sibelius/Aleksis Kivi

Terve metsä, terve vuori,
terve metsän ruhtinas.
Täss' on poikas uljas nuori,
esiin käy hän voimaa täys
kuin tuima tunturin tuuli.

Metsän poika tahdon olla,
sankar jylhän kuusiston.
Tapiolan vainiolla
karhun kanssa painii käyn,
ja maailma unholaan jääköön.

Ihana on täällä rauha,
urhea on taistelo.
Myrsky käy ja metsä pauhaa,
tulta iskee pitkäinen,
ja kuusi ryskyen kaatuu.

Viherjäisellä lattialla,
miss' ei seinät hämmennä,
tähtiteltin korkeen alla
käyskelen ja laulelen,
ja kaiku ympäri kiirii.

Kenen ääni kiirii siellä,
metsän immen lempeän.
Liehtarina miehen tiellä
hienohelma hyppelee,
ja kultakiharat liehuu.

ORAVAN PESÄ

P. J. Hannikainen/Immi Helle'n

Kas kuusen latvassa
oksien alla
on pesä pienoinen oravalla.
Sen poikaset siinä ne
leikkiä lyö
ja pikku hampahin
siementä syö.

On siinä vihreä,
vilpoinen katto
ja naavoista
lämpöinen lattiamatto
ja pikkuruikkuiset ikkunat
ja vuoteena
sammalet vihannat.

Kun talven tuulet ne
metsässä laukkaa
ja lumet ne lentää ja
pakkanen paukkaa,
niin oravan pesästä
pienoinen pää
se ikkunan reiästä pilkistää.

Ja kuusonen tuutivi
tullessa ehtoon
siellä oravan poikaset
tuttuhun kehtoon.
Ja elämä heillä on herttaisaa,
kun kuusen latvassa keinua
saa.

PIENI POLKU

Sanat K.Sallinen

Pieni polku metsän halki vie
alla vanhain lehmusten
mulle ollut on se onnen tie
kesäoisten retkien.

Monta kertaa siel
tyttöni kanssa
kuljin loisteessa
kultaisen kuun
pieni polku vei mun onnelaan
rakkauten haaveiluun.

Syksyn tullen tuota muistelin
soides myrskyn vimmaisena
yksin ollen mietin kyynelin
ero liekö ainainen.

Mutta aurinko nousi
taas jälleen
kevät koitti taas kukkasineen
pieni polku hänet mulle toi
halki vuokkokenttien.

PUUSEPPÄÄ AINA TARVITAAN

Jaakko Pulli/Tatu Pekkarinen

Puusepät sängen tärkeät
on yhteiskunnassa,
ei yksin maailmassa
vaan myöskin taivaassa,
ei mitään voida aikaansaada
ilman heitä,
sen tahdon tässä todistella
ilman leikkiä.
Jos elää, kuolla aiotaan,
puuseppää silloin tarvitaan.
Jos katsees minne kääntänet,
puusepän töitä aina näet.

Puusepän rouva voipi olla
onnellinen,
vapaana huolistaan,
nauttia onnestaan.
Häll' lastuja ja roskia on aina
kotonaan,
ei kahvipuita tarvis mennä
kaukaa hakemaan.
Vaan rouva jos ei lasta saa,
surrur se puusta sorvataan.
Ei se itke eikä telmikään,
eikä tahraa papan pöksyjä.

Kun sallimus sun kutsuupi
pois täältä päältä maan.
Sinä vaivut kuolemaan,
ja matkustat manalaan.
Äl' luule että kelpaat sinne
arkikampeissa,
leveissä sarkahousuissa ja
karvalakissa.
Puuseppää silloin tarvitaan
matkalle miestä laittamaan.
:Laudoista takki päälle vaan,
näin sitten kelpaat manalaan.:

SÄ MUISTATKO METSÄTIEN

Eugen Malmste'n /Kerttu Mustonen

On syksy taikka talvi lie,
niin aatos aina vie
mun sinne, missä kukki
kesän kaunein tie.
Ja siellä nuo metsän puutkin
mulle kuiski kaikki aina näin:
sun luokses, armas,
sydämeni iäks jäi.

Sä muistatko metsätien,
kun kahden sen
sun kanssa kuljin
kerran ennen.
Siell' lämpimät tuulet soi,
sä onnen toit,
vain meille metsän
linnut lauloi.
Sun katseesi silloin syvän
hehkun se sai,
tuo sydämeini sykkimään
sai sulle nyt vain.
Sä muistatko metsätien,
kun kahden sen
sun kanssa kuljin
kerran
ennen.

RAKOVALKEALLA

Sävel ja sanat Reino Helismaa

On yö, ja tähdet taivahalla
loistaa välkkyen,
kuu kirkas hohdettaan
luo tunturille.
On ympärillään erämaa ja
outo hurma sen.
On avautunut sydämeni sille.
Tää köyhä, karu maa
mun lumoihinsa saa.
On avautunut sydämeni sille.

On yö, ja revontulet pohjan
puolla loistavat,
Ne niin kuin noitavalot
luovat taikaa.
On ennen olleet täällä noidat,
Lapin haltiat -
se oli suurten tietäjien aikaa.
Tää revontulten maa,
tää taian, loitsun maa -
se elää vielä tietäjien aikaa.

On yö, ja rakovalkealla
liekkiin tuijotan.
Se lämpöänsä Lapin
yöhön valaa.
Ken suoniinsa on saanut
Lapin-kuumeen polttavan,
sen mieli tänne
lakkaamatta palaa.
Tää jään ja lumen maa,
se kiehtoo, lumoa,
ja mieli tänne
lakkaamatta palaa.

On yö, jo kohta kiinni painuu
silmät raukeat -
vain havuvuode päällä
hangen jäisen.
Kuin vartioina tunturien
laet aukeat, ne suojahansa
ottaa yksinäisen.
Tää jylhän kaunis maa, tää
tunturien maa - se
suojarahansa ottaa yksinäisen.

TUONNE TAAKSE METSÄMAAN

Suomalainen kansanlaulu

Tuonne taakse metsämaan
sydämeni halaa,
siell' on mieli ainiaan,
sinne toivon salaa,
siellä metsämökissä on
kaunis kultaseni.

Vaikka polku pitkä on
kivinen ja kaita,
korpi kolkko, valoton,
ei se mitään haittaa.
Kullan muoto muistossa
on tiekin hauska aivan,
kullan ääntä kuullessa
jo unhottaapi vaivan.

UNOHTUMATON ILTA

V.Soloviev-Sedoi
M.Matusovsky/Suom.sanat Kristiina

Metsässä ei liikahda lehtikään,
on kuin luonto kuollut jo ois.
Kuinka kaunis on
illan hetki tää,
rusko päivän kun haipuu pois.

Päivä kohta koittaa ja
laskee kuu,
lumous ei haihdu vaan.
Vaikka unhoittuis
multa kaikki muu,
tämä ilta ei milloinkaan.

TEDDYKARHUJEN HUVIRETKI

John Walter Bratton/suom.sanat
Aune Haarlan

Jos metsään haluat
mennä nyt,
sä takuulla yllätyt.
Jos metsään haluat
mennä nyt,
näät sammalet myllätyt.
Kas, pienet karhut vekkulit
on nyt käyneet
suureen joukkiohon.
On päivä teddykarhujen
villin retken!

Vain kiltit, iloiset karhut saa
noin retkellä temmeltää,
saa herkut makeat maiskuttaa
ja leikkiä ryöstäjää.
Nyt nää ei muut kuin
metsien puut:
käy kuurupiiloon hunajasuut.
On päivä teddykarhujen
villin retken!

Retket pienten karhujen
niin pörröturkkien
on hauskoja kerrassaan.
Karhun hippaa kurkkien
käy alta oksain
hiljaa katsomaan!
Hurjat nallet teutaroi niin
että tanner soi;
on olo niin huoleton!
Vaan kello kuusi isät ja äidit
vie nallet nukkumaan,
ja uupuneet pikkukarhut on.

Jos metsään haluat
mennä nyt,
saat varoen tehdä sen.
On siellä kekkerit villityt ja
töminä tassujen.
Kas, pienet karhut vekkulit on
nyt käyneet suureen
joukkiohon.
On päivä teddykarhujen
villin retken!